

Arrest

nr. 96 002 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 januari 2013 om 14.00u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Verwerende partij treft op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, dat dezelfde dag betekend wordt.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“ In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, W. E., **attaché** [...] wordt aan [...] de genaamde A.A.P.. (...) , die de Nigeriaanse nationaliteit heeft,*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9°, van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- (...)
- (...)
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten, hem betekend op 27.12.2012.

Betrokkene deed op 27.08.2012 te Aalst aangifte van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische onderdane K.,D. (...). Dit voorgenomen huwelijk werd op 12.11.2012 geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Aalst, na negatief advies uitgebracht door het parket van Dendermonde op 09.11.2012.

Bovendien, de intentie van betrokkene tot huwen geeft hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 27.12.2012 werd betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 27.12.2012 kreeg betrokkene een bevel betekend om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Nigeria.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan (...)”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.2. Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het bevel om het grondgebied te verlaten bestreden wordt. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In zijn betoog maakt verzoeker tevens gewag van een schending van de artikelen 8, 12 en 13 EVRM evenals van de artikelen 13 en 22 van de Grondwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te steunen op een correcte feitenvinding.

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle **gegevens** van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken,*

In casu stelt verzoeker vast dat het bevel om van het grondgebied te worden verwijderd met een inreisverbod van drie jaar. In de beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt ingevoerd. Verzoeker heeft een stabiele relatie opgebouwd met mevrouw K., met wie hij samenleeft. Dus maw moest verzoeker gerepatrieerd worden en in land van origine een visum voor gezinshereniging vragen, zal deze ook negatief zijn gezien er een inreisverbod van drie jaar is in de beslissing, zonder enige uitleg erbij.

Op 27.08.2012 werd door verzoeker en mevrouw K. aangifte gedaan van hun voornemen te huwen, de welke op 15.11.2012 bij beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Aalst dd 12.11.2012 werd geweigerd op basis van artikel 167 Burgerlijk Wetboek omdat het zou gaan om een schijnhuwelijk. Alhoewel die beslissing in rechte wordt aangevochten, wordt aan verzoeker een bevel om grondgebied te verlaten betekend, hiertegen werd hoger beroep ingediend bij Uw Raad op 30.12.2012.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikels 13 en 22 Grondwet en artikel 8, 12 en 13 EVRM, waarbij ieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven en van zijn gezinsleven en het recht om te huwen, alsmede het recht op daadwerkelijke rechtsmiddel.

Het bestreden bevel doet afbreuk aan de vordering welke verzoeker en mevrouw K. hebben ingeleid op 19.12.2012 voor de Heer Voorzitter der Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, zetelend zoals in kortgeding.

De bestreden beslissing vloeit immers voort uit de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dd 12.11.2012.

Doordat verweerder zich heeft nagelaten te informeren omtrent het gevolg welk verzoeker heeft gegeven aan de weigerende beslissing van Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, wat een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is derhalve gegrond."

4.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3.4. Verzoeker gaat er met zijn betoog dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, aan voorbij dat de bestreden beslissing wel degelijke een expliciete motivering bevat aangaande het inreisverbod van drie jaar. Zij stelt namelijk uitdrukkelijk, *"In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat:*

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan (...)".

4.3.5. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 27 december 2012. Verzoeker wijst op zijn relatie met mevrouw K., maar zijn poging om met haar te huwen is, zoals de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt, afgeketst op een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 12 november 2012 tot weigering van huwelijksvoltrekking omdat het voorgenomen huwelijk zou wijzen op een schijnhuwelijk. Gelet op deze elementen kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

4.3.6. Verzoeker maakt gewag van de onmogelijkheid om een visum gezinshereniging aan te vragen gezien het inreisverbod van drie jaar, maar dit betoog is louter speculatief. Een visum gezinshereniging kan slechts bekomen worden indien de bovenvermelde weigering tot huwelijksvoltrekking ongedaan gemaakt wordt door de rechtbank van eerste aanleg, wat heden nog niet het geval is. Indien dit later het geval mocht zijn, kan verzoeker een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen conform het gestelde in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

4.3.7. Voor zover verzoeker betoogt dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel ontnomen wordt, omdat de bestreden beslissing het door hem op 19 december 2012 ingesteld beroep bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de bovenvermelde weigering tot huwelijksvoltrekking doorkruist, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet aantoont dat zijn aanwezigheid vereist is op de terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg en dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door zijn raadsman of dat deze niet met verzoeker kan overleggen indien dat nodig is, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan. Verzoeker toont evenmin aan dat hij

geen visum kan bekomen om de terechtzitting bij te wonen mocht zijn aanwezigheid door de betrokken rechtbank bevolen wordt.

4.3.8. Waar verzoeker betoogt dat het een schending van de zorgvuldigheidsplicht vormt omdat verwerende partij nagelaten heeft zich te informeren omtrent het gevolg dat verzoeker gegeven heeft aan de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 12 november 2012 tot weigering van huwelijksvoltrekking, dient de Raad op te merken dat een ingestelde procedure bij de rechtbank van eerste aanleg tegen deze beslissing geen schorsende werking heeft of maakt dat verzoeker in het Rijk verblijft als houder van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste stukken of de vaststelling dat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd niet heeft uitgevoerd, ongedaan maakt. De Raad ziet dan ook prima facie niet in waarom de verwerende partij zich daaromtrent diende te informeren.

4.3.9. De bestreden beslissing vormt op zich geen belemmering van het recht op huwelijk. Verzoekers onmogelijkheid om te huwen vloeit voort uit de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 12 november 2012 tot weigering van huwelijksvoltrekking, die echter niet het voorwerp vormt van onderhavige betwisting. Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming biedt tegen uitwijzing indien niet alleen concrete huwelijksplannen worden aangetoond, doch tevens aannemelijk wordt gemaakt dat deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM 12 juli 1976, X/Duitsland). Verzoeker brengt evenwel geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw K. enkel in België doorgang zou kunnen vinden.

4.3.10. Voor zover dient aangenomen te worden dat er effectief sprake is van een gezinsleven van verzoeker met mevrouw K., dient erop gewezen te worden dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. Gelet op het illegaal verblijf van verzoeker die zelfs niet aantoonde ooit legaal verbleven te hebben in België, en de weigering van huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 12 november 2012 wegens vermoeden van een schijnhuwelijk, kan in deze omstandigheden op het eerste zicht geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met mevrouw K. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker in het geval dat de rechtbank van eerste aanleg de bovenvermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand herzielt, de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen en aldus na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde mevrouw K. te vervoegen. De tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Waar verzoeker gewag maakt van een schending van zijn privéleven dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat dit op enige wijze te concretiseren. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non in casu.

Het eerste middel is prima facie ongegrond.

4.3.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Bij het nemen van de beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en diens aanstaande bruid, mevrouw K., anderzijds.

De handhaving van de beslissing brengt noodzakelijkerwijze met zich mee dat de facto de procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg zonder voorwerp dreigt te vallen, nu verzoeker al dan niet kan benaastigen, noch opvolgen.

Het handhaven van de bestreden beslissing brengt noodzakelijkerwijze bijkomend met zich mee dat verzoeker het grondrecht wordt onzegd op te komen tegen de, in rechte bestreden, bestreden beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dd. 12-11.2012

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee geschonden.

Het middel is gegrond. “

4.3.12. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn belangen en die van zijn aanstaande bruid dient de Raad op te merken dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met verzoekers voorgenomen huwelijk doch erop wijst dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 12 november 2012 een beslissing getroffen heeft tot weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde beginselen geschonden werden door de bestreden beslissing die niet alleen vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, maar tevens vaststelt dat hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgereikt werd en dat het voorgenomen huwelijk niet kon doorgaan wegens een vermoeden van schijnhuwelijk.

4.3.13. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de ingestelde procedure bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 12 november 2012 tot weigering van huwelijksvoltrekking zonder voorwerp wordt indien hij niet meer vertoeft op Belgisch grondgebied.

Gelet op de overige kritiek die geuit wordt, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is *prima facie* ongegrond.

4.3.14. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 19 en 22 van de Grondwet alsook van de artikelen 8,12 en 13 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° J 02-960 en 4/03/2002, n° 104.280).

In verzoekers geval moest het bevel met het inreisverbod worden uitgevoerd, kan verzoeker in land van origine geen gezinshereniging vragen gezien het inreisverbod van drie jaar. Hetgeen een schending is van artikel 8 EVRM.

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

"(...) avoir décidé que la suspension, pour me durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des Item familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten. De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken: (...)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

"Geen Inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van > lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de

bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales, » (C.E., n° 111.111, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 5 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Artikel 12 EVRM: mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen.

De inmenging van het openbaar gezag is in deze gerechtvaardigd zoals in casu, wanneer zij meent dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft, hetwelke enkel wordt afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel.

Evenwel doet het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als dan afbreuk aan.

"Artikel 13 EVRM: een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. "

Het bevel om het grondgebied te verlaten doet afbreuk aan het recht van verzoeker zich te verweren tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dd 12.1.2012

De voormelde rechten zijn fundamenteel en het bevel om het grondgebied te verlaten brengt deze fundamentele rechten in het gedrang. Zoals geen uitspraak zal zijn gevallen over de vordering van verzoeker en van mevrouw Kanyamuhanga doet het bestreden bevel om inderdaad afbreuk gestelde fundamentele rechten en brengt het aan deze rechten van verzoeker ernstig nadeel toe.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg in hoofde van verzoeker gezien zulks ertoe zou leiden dat hem het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale rechtshulp voor een nationale instantie, inzake de weigering om het huwelijk tussen [...] "

4.3.15. Gelet op de aangevoerde kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker toont met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog waarbij verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State niet aan dat er zijn geval *in concreto* een schending dreigt van de aangehaalde bepalingen.

Het derde middel is *prima facie* ongegrond.

Er werd geen ernstig middel aangehaald. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

M. EKKA